ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

22. září 2011 *

Ve věci C-295/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Vyriausiasis administracinis teismas (Litva) ze dne 13. května 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 15. června 2010, v řízení

Genovaitė Valčiukienė,

Julija Pekelienė,

Lietuvos žaliųjų judėjimas,

Petras Girinskis,

Laurynas Arimantas Lašas

proti

Pakruojo rajono savivaldybė,

* Jednací jazyk: litevština.

Šiaulių visuomenės sveikatos centras,

Šiaulių regiono aplinkos apsaugos departamentas,

za přítomnosti:

Sofita UAB,

Oltas UAB,

Šiaulių apskrities viršininko administracija,

Rimvydas Gasparavičius,

Rimantas Pašakinskas,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, K. Schiemann, L. Bay Larsen (zpravodaj), C. Toader a A. Prechal, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc-Sławiczek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. května 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za G. Valčiukienė, J. Pekelienė, Lietuvos žaliųjų judėjimas, jakož i za P. Girinskise a L. Arimantase Lašase S. Dambrauskasem, advokatas,

– za litevskou vládu D. Kriaučiūnasem a J. Balčiūnaitė, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi P. Oliverem a A. Steiblytė, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 odst. 2 písm. a), odst. 3 a odst. 5, jakož i čl. 11 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES ze dne 27. června 2001 o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí (Úř. věst. L 197, s. 30; Zvl. vyd. 15/06, s. 157).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi G. Valčiukienė, J. Pekelienė, Lietuvos žaliųjų judėjimas (litevské hnutí zelených), jakož i P. Girinskisem a L. Arimantasem Lašasem na straně jedné a Pakruojo rajono savivaldybė (rada okresu Pakruojas), Šiaulių visuomenės sveikatos centras (středisko veřejného zdraví v Šiauliai) a Šiaulių regiono aplinkos apsaugos departamentas (regionální útvar ochrany životního prostředí v Šiauliai) na straně druhé týkajícího se zejména dvou rozhodnutí ze dne 23. března a 20. dubna 2006, kterými Pakruojo rajono savivaldybė schválila dva podrobné plány, z nichž každý upravuje výstavbu komplexu budov určeného k intenzivnímu chovu

s kapacitou 4000 prasat, jakož i využití půdy na dvou pozemcích, na kterých mají být tyto komplexy postaveny.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2001/42

3 Desátý až dvanáctý a devatenáctý bod odůvodnění směrnice 2001/42 stanoví:

„(10) Všechny plány a programy, které se připravují pro určitý počet odvětví a které stanoví rámec pro budoucí schvalování záměrů uvedených v přílohách I a II směrnice [R]ady 85/337/EHS ze dne 27. června 1985 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí [(Úř. věst. L 175, s. 40; Zvl. vyd. 15/01, s. 248), ve znění směrnice Rady 97/11/ES ze dne 3. března 1997 (Úř. věst. L 73, s. 5; Zvl. vyd. 15/03, s. 151, dále jen ‚směrnice 85/337')], [...] mohou mít významný vliv na životní prostředí a měly by zpravidla podléhat systematickému posouzení vlivů na životní prostředí. Stanoví-li využití malých

oblastí na místní úrovni [...], měly by být posuzovány pouze tehdy, pokud členské státy stanoví, že by mohly mít významný vliv na životní prostředí.

(11) Ostatní plány a programy, které stanoví rámec pro budoucí schvalování záměrů, nemusí mít ve všech případech významný vliv na životní prostředí a měly by být posuzovány pouze tehdy, pokud členské státy stanoví, že by mohly mít takovýto vliv.

(12) Učiní-li členské státy takovéto rozhodnutí, měly by vzít v úvahu příslušná kritéria stanovená touto směrnicí.

[...]

(19) Vyplývá-li povinnost provést posouzení vlivů na životní prostředí současně z této směrnice a z jiných právních předpisů Společenství, jako je směrnice Rady 79/409/EHS ze dne 2. dubna 1979 o ochraně volně žijících ptáků [Úř. věst. L 103, s. 1; Zvl. vyd. 15/01, s. 98], směrnice [Rady] 92/43/EHS [ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (Úř. věst. L 206, s. 7; Zvl. vyd. 15/02, s. 102)] nebo směrnice 2000/60/ES Evropského parlamentu a Rady ze dne 23. října 2000, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti vodní politiky [Úř. věst. L 337, s. 1; Zvl. vyd. 15/05, s. 275], mohou členské státy za účelem zamezení opakovanému posuzování stanovit koordinované nebo společné postupy, které splňují požadavky příslušných právních předpisů Společenství."

4 Podle článku 1 směrnice 2001/42 je jejím cílem zajistit vysokou úroveň ochrany životního prostředí a přispět k zahrnutí úvah o životním prostředí do přípravy a přijetí plánů a programů s cílem podporovat udržitelný rozvoj stanovením, aby v souladu

s touto směrnicí některé plány a programy, které mohou mít významný vliv na životní prostředí, podléhaly posouzení vlivů na životní prostředí.

5 Článek 2 směrnice 2001/42 stanoví:

„Pro účely této směrnice se:

a) ‚plány a programy' rozumějí plány a programy [...], a rovněž jejich veškeré změny:

– které podléhají přípravě nebo přijetí orgánem na národní, regionální nebo místní úrovni nebo které připravuje úřad pro legislativní proces tak, aby mohly být přijaty parlamentem nebo vládou, a

– které jsou vyžadovány právními a správními předpisy;

b) ‚posouzením vlivů na životní prostředí' rozumí příprava zprávy o vlivech na životní prostředí, provádění konzultací, vzetí v úvahu uvedené zprávy a výsledků konzultací při rozhodování a poskytování informací o rozhodnutí v souladu s články 4 až 9;

[...]"

6 Podle článku 3 uvedené směrnice:

„1. Posouzení vlivů na životní prostředí se v souladu s články 4 až 9 provádí u plánů a programů uvedených v odstavcích 2 až 4, které mohou mít významný vliv na životní prostředí.

2. S výhradou odstavce 3 se posouzení vlivů na životní prostředí provádí u všech plánů a programů,

a) které se připravují v odvětvích zemědělství, lesnictví, rybolovu, energetiky, průmyslu, dopravy, nakládání s odpady, vodohospodářství, telekomunikací, turistiky, územního plánování nebo využívání půdy a které stanoví rámec pro budoucí schvalování záměrů uvedených v přílohách I a II směrnice [85/337] [...]

[...]

3. Plány a programy uvedené v odstavci 2, které stanoví využití menších oblastí na místní úrovni, [...] vyžadují posouzení vlivů na životní prostředí pouze tehdy, stanoví-li členské státy, že mohou mít významný vliv na životní prostředí.

[...]

5. Členské státy určí, zda plány nebo programy uvedené v odstavcích 3 a 4 mohou mít významný vliv na životní prostředí buď přezkoumáním jednotlivých případů, nebo stanovením druhů plánů a programů, nebo kombinací obou přístupů. Za tímto účelem vezmou členské státy ve všech případech v úvahu příslušná kritéria stanovená v příloze II, aby se zajistilo, že se na plány a programy s možným významným vlivem na životní prostředí vztahuje tato směrnice.

[...]“

7 Článek 11 směrnice 2001/42, nadepsaný „Vztah k ostatním právním předpisům Společenství“, ve svém odstavci 1 a 2 stanoví:

„1. Posuzováním vlivů na životní prostředí prováděným podle této směrnice nejsou dotčeny požadavky směrnice [85/337] ani žádné jiné požadavky právních předpisů Společenství.

2. U plánů a programů, u kterých vzniká povinnost provést posouzení vlivů na životní prostředí současně z této směrnice a z jiných právních předpisů Společenství, mohou členské státy stanovit koordinované a [nebo] společné postupy, které splňují požadavky příslušných právních předpisů Společenství, aby se mimo jiné zabránilo opakovanému posuzování.“

8 Příloha II směrnice 2001/42 vyjmenovává kritéria pro stanovení možné závažnosti vlivů na životní prostředí uvedených v čl. 3 odst. 5 této směrnice.

Směrnice 85/337

9 Podle čl. 4 odst. 1 směrnice 85/337 s výhradou čl. 2 odst. 3 této směrnice podléhají záměry uvedené v příloze I posouzení.

10 Bod 17 přílohy I směrnice 85/337 se týká zařízení k intenzivnímu chovu prasat s více než 3 000 místy pro jatečná prasata.

11 Článek 4 odst. 2 směrnice 85/337 stanoví:

„S výhradou čl. 2 odst. 3 určí členské státy pro záměry uvedené v příloze II na základě:

a) přezkoumání každého jednotlivého případu

nebo

b) prahových hodnot nebo kritérií stanovených členským státem,

zda záměry podléhají posouzení v souladu s články 5 až 10.

Členské státy se mohou rozhodnout používat oba postupy uvedené v písm. a) a b).“

Vnitrostátní právo

Zákon o ochraně životního prostředí

12 Podle čl. 1 bodů 10, 17 a 18 zákona o ochraně životního prostředí (Aplinkos apsaugos įstatymas), ve znění zákona ze dne 19. února 2004 (Žin., 2004, č. 36-1179, dále jen „zákon o ochraně životního prostředí“) se pro účely tohoto zákona rozumí:

„10) *posuzováním vlivu na životní prostředí* proces identifikace, vymezení a posouzení vlivu, který zamýšlená hospodářská činnost může mít na životní prostředí;

[...]

17) *strategickým posuzováním vlivů na životní prostředí* proces identifikace, vymezení a posouzení vlivů, které uplatnění určitých plánů a programů může mít na životní prostředí, během kterého jsou vypracovávány dokumenty týkající se strategického posouzení vlivů na životní prostředí, prováděny konzultace, jsou zohledňovány výsledky posouzení a konzultací před přijetím nebo schválením jakéhokoliv plánu

nebo programu a jsou poskytovány informace týkající se rozhodnutí o přijetí nebo schválení plánu nebo programu;

18) *plány a programy* dokumenty vztahující se k plánování na národní, regionální nebo místní úrovni ([...] dokumenty týkající se územního plánování, [...]), které jsou připraveny, schváleny nebo přijaty podle platných právních předpisů nebo v souladu s prováděcími pravomocemi orgánů veřejné správy a jejichž provedení by mohlo mít významný vliv na životní prostředí, včetně celkových či částečných změn takových plánů a programů."

13 Článek 27 odst. 1 tohoto zákona stanoví, že plány a programy, jejichž provedení může mít významný vliv na životní prostředí, je třeba připravit a provést v souladu s tímto zákonem a jinými právními a správními předpisy upravujícími strategické posuzování vlivů na životní prostředí, územní plánování a monitorování účinků na životní prostředí.

Zákon o územním plánování

14 Z článku 4 odst. 3 bodu 4 zákona o územním plánování (Teritorijų planavimo įstatymas), ve znění zákona ze dne 15. ledna 2004 (Žin., 2004, č. 21-617, dále jen „zákon o územním plánování"), vyplývá, že takovými podrobnými plány, jako jsou plány zpochybněné ve věci v původním řízení, jsou dokumenty týkající se územního plánování na místní úrovni.

15 Článek 25 odst. 4 tohoto zákona stanoví, že se v případě, že je vypracováván podrobný plán, strategické posouzení vlivů tohoto dokumentu týkajícího se územního plánování na životní prostředí provede pouze tehdy, pokud to stanoví legislativní předpisy či jiné podzákonné či správní předpisy.

Nařízení č. 967 ze dne 18. srpna 2004

16 Ustanovení směrnice 2001/42 byla do litevského práva provedena zejména nařízením vlády Litevské republiky č. 967 ze dne 18. srpna 2004, které stanoví rámec upravující postup strategického posuzování vlivů plánů a programů na životní prostředí (Nutarimas dėl planų ir programų strateginio pasekmių aplinkai vertinimo tvarkos aprašo patvirtinimo) (Žin., 2004, č. 130-4650, dále jen „rámec stanovený nařízením č. 967“).

17 Bod 7.1 rámce stanoveného nařízením č. 967 stanoví, že strategické posuzování musí být povinně provedeno v případě, že plány a programy jsou vypracovány pro využití půdy nebo pro územní plánování a stanoví rámec pro realizaci záměrů hospodářské činnosti uvedených v přílohách 1 nebo 2 k zákonu o posuzování vlivů záměrů hospodářské činnosti na životní prostředí (Planuojamos ūkinės veiklos poveikio aplinkai vertinimo įstatymas), ve znění zákona ze dne 21. června 2005 (Žin., 2005, č. 84-3105, dále jen „zákon o posuzování vlivů záměrů hospodářské činnosti na životní prostředí“).

18 Bod 3.4 rámce stanoveného nařízením č. 967 však stanoví, že se toto nařízení nevztahuje na vypracování a schvalování „dokumentů týkajících se územního plánování, které se vztahují pouze k jedinému předmětu hospodářské činnosti“.

19 Nařízení č. 967 ze dne 18. srpna 2004 bylo zrušeno nařízením vlády Litevské republiky č. 467 ze dne 27. dubna 2011 (Žin., 2011, č. 50), které s účinností ke dni 1. května 2011 zrušuje bod 3.4 rámce stanoveného nařízením č. 967.

Zákon o posuzování vlivů záměrů hospodářské činnosti na životní prostředí

20 Cílem zákona o posuzování vlivů záměrů hospodářské činnosti na životní prostředí je zejména provést směrnici 85/337.

21 V bodě 1.1 přílohy 1 tohoto zákona je uveden „chov prasat (900 sviní či více; 3 000 jiných prasat či více)“.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

22 Rozhodnutím ze dne 24. března 2005 Pakruojo rajono savivaldybė schválila návrh Saerimner UAB, jehož cílem byla výstavba až jedenácti komplexů budov určených k chovu prasat na území okresu Pakruojas.

23 Dne 23. února 2006 Pakruojo rajono savivaldybė povolila Sofita UAB a Oltas UAB, jejichž mateřskou společností je Saerimner UAB, aby objednaly podrobné plány týkající se výstavby dvou komplexů budov určených k intenzivnímu chovu kapacity 4 000 prasat ve dvou lokalitách v blízkosti obce Klovainiai, která se nachází v okrese Pakruojas.

24 Dvěma rozhodnutími ze dne 23. března a 20. dubna 2006 Pakruojo rajono savivaldybė schválila tyto podrobné plány, které stejným způsobem upravují výstavbu těchto komplexů, z nichž každý zahrnuje 4 000 prasat a jímku na skladování hnoje o objemu 10 000 m3, jakož i využití půdy na dvou pozemcích, na kterých mají být tyto komplexy postaveny.

25 Uvedenými podrobnými plány bylo vymezeno využití území na místní úrovni. Na základě čl. 4 odst. 3 bodu 4 zákona o územním plánování takové podrobné plány představují dokumenty týkající se územního plánování na místní úrovni.

26 Žalobci v původním řízení u Šiaulių apygardos administracinis teismas (regionální správní soud v Šiauliai) zpochybnili zejména legalitu těchto dvou rozhodnutí o schválení, když tvrdili, že příslušné orgány měly provést strategické posouzení vlivů na životní prostředí ve smyslu čl. 1 bodu 17 zákona o ochraně životního prostředí.

27 Rozsudkem ze dne 21. února 2009 uvedený soud žalobu zamítl jako neopodstatněnou.

28 Uvedl, že podle vnitrostátního práva, a zejména bodu 3.4 rámce stanoveného nařízením č. 967, se postup strategického posuzování vlivů na životní prostředí nevztahuje na dokumenty týkající se územního plánování, které se jako oba zpochybněné podrobné plány vztahují pouze k jedinému předmětu hospodářské činnosti.

29 Upřesnil, že v daném případě se měl použít pouze zákon o posuzování vlivů záměrů hospodářské činnosti na životní prostředí, jak tomu skutečně bylo. Pro hospodářskou činnost zamýšlenou dotčenými společnostmi tak byl použit pouze postup posuzování vlivu na životní prostředí ve smyslu čl. 1 bodu 10 zákona o ochraně životního prostředí.

30 Uvedený soud tedy odmítl argument uplatněný žalobci v původním řízení, podle něhož bylo třeba provést rovněž strategické posouzení vlivů na životní prostředí.

31 Ve svém odvolání podaném před předkládajícím soudem žalobci v původním řízení poznamenali, že podle článku 16 zákona o územním plánování v případě, že nebyly vypracovány dokumenty týkající se celkového územního plánování, jsou orgány pověřené územním plánováním povinny před výstavbou záměru vyhotovit plán a provést strategické posouzení vlivů tohoto záměru na životní prostředí.

32 Pokud jde o bod 3.4 rámce stanoveného nařízením č. 967, v podstatě uvedli, že plány schválené rozhodnutími ze dne 23. března a 20. dubna 2006 nelze kvalifikovat jako plány vztahující se k jedinému předmětu hospodářské činnosti ve smyslu vnitrostátního práva. To neodpovídá skutečnosti, a v důsledku toho mělo být provedeno strategické posouzení vlivů na životní prostředí.

33 Předkládající soud měl za to, že vnitrostátní právní úprava použitelná v rozhodné době z hlediska skutkového stavu ve věci v původním řízení neukládala provedení strategického posouzení vlivů obou zpochybněných plánů na životní prostředí.

S ohledem na to, že tato vnitrostátní právní úprava představovala provedení směrnice 2001/42, však uvedený soud vyjádřil pochybnosti ohledně toho, zda je tato právní úprava slučitelná s touto směrnicí.

34 V tomto kontextu se Vyriausiasis administracinis teismas (vrchní správní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Může být stanovení, že strategické posouzení vlivů na životní prostředí není prováděno v případě dokumentů týkajících se územního plánování na místní úrovni, které se vztahují pouze k jedinému předmětu hospodářské činnosti, jak je upraveno v litevských právních předpisech, a zejména v bodě 3.4 [rámce stanoveného nařízením č. 967], považováno za určení druhů plánů a programů ve smyslu čl. 3 odst. 5 směrnice 2001/42 [...]?

2) Jsou ustanovení vnitrostátního práva použitelná v projednávané věci, podle nichž se neprovádí, aniž je v každém jednotlivém případě určeno, zda záměr může mít významný vliv na životní prostředí, strategické posouzení vlivů dokumentů týkajících se územního plánování stanovujících využití menších oblastí na místní úrovni, jako jsou ty, o které jde v projednávané věci, na životní prostředí, jestliže se tyto plány vztahují pouze k jedinému předmětu hospodářské činnosti, slučitelná s požadavky čl. 3 odst. 2 písm. a), odst. 3 a odst. 5 směrnice 2001/42?

3) Je třeba směrnici 2001/42, a zejména její čl. 11 odst. 1, vykládat v tom smyslu, že za takové situace, jako je situace v projednávané věci, kdy bylo posouzení vlivů na životní prostředí provedeno v souladu s požadavky směrnice 85/337 [...], se požadavky směrnice 2001/42 nepoužijí?

4) Spadá směrnice 85/337 do působnosti čl. 11 odst. 2 směrnice 2001/42?

5) Je-li odpověď na čtvrtou otázku kladná, znamená skutečnost, že bylo provedeno posouzení podle směrnice 85/337, že by povinnost provést posouzení vlivů na životní prostředí podle směrnice 2001/42 v takové situaci, jako je situace v projednávané věci, byla považována za opakované posuzování ve smyslu čl. 11 odst. 2 směrnice 2001/42?

6) Je-li odpověď na pátou otázku kladná, ukládá směrnice 2001/42, a zejména její čl. 11 odst. 2, členským státům povinnost stanovit v jejich vnitrostátním právu koordinované nebo společné postupy upravující posouzení podle požadavků směrnice 2001/42 a směrnice 85/337, aby bylo zabráněno opakovanému posuzování?“

K předběžným otázkám

K první a druhé otázce

35 Úvodem je třeba upřesnit, že z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že „podrobnými plány“ dotčenými ve věci v původním řízení jsou „dokumenty týkající se územního plánování na místní úrovni“ ve smyslu bodů 3.4 a 7.1 rámce stanoveného nařízením č. 967. Tyto dokumenty představují „plány a programy“ ve smyslu čl. 1 bodu 18 zákona o ochraně životního prostředí. Plány zpochybněné ve věci v původním řízení

byly schváleny před tím, než byly vypracovány plány týkající se celkového územního plánování.

36 S ohledem na tyto úvodní poznámky je třeba mít za to, že podstatou těchto dvou prvních otázek předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda čl. 3 odst. 2 písm. a), odst. 3 a odst. 5 směrnice 2001/42 mají být vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která stanoví, že se posouzení podle uvedené směrnice neprovede, jestliže se plány, které stanoví využití menších oblastí na místní úrovni, vztahují pouze k jedinému předmětu hospodářské činnosti.

37 Jak vyplývá z článku 1 směrnice 2001/42, její základní cíl spočívá v tom, aby plány a programy, které mohou mít významný vliv na životní prostředí, při jejich přípravě a před jejich přijetím podléhaly posouzení vlivů na životní prostředí.

38 Nejprve je nutno konstatovat, že takové plány, jako jsou plány zpochybněné ve věci v původním řízení, jsou uvedeny v čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2001/42, pro které je s výhradou odstavce 3 téhož článku povinné provést posouzení vlivů na životní prostředí, a že konkrétně vymezují, jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, rámec, v němž bude moci být povoleno provádění takových záměrů, jaké jsou uvedeny v bodě 17 přílohy I směrnice 85/337.

39 V tomto ohledu musí být čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2001/42 vykládán v tom smyslu, že se týká rovněž plánu, který v jediném odvětví stanoví rámec pro záměr, který má jediný předmět hospodářské činnosti.

40 Znění uvedeného čl. 3 odst. 2 písm. a) vykládaného s ohledem na desátý bod odůvodnění směrnice 2001/42 neumožňuje konstatovat, že by se jeho oblast působnosti měla omezit na plány a programy stanovující rámec záměrů týkajících se několika předmětů v jednom či několika odvětvích, na které uvedené ustanovení odkazuje.

41 Kromě toho výrazy „všechny plány a programy, které se připravují pro určitý počet odvětví" uvedené ve zmíněném bodě odůvodnění potvrzují, že se čl. 3 odst. 2 písm. a) uvedené směrnice týká všech plánů a programů vypracovaných pro každé z odvětví, které zmiňuje, včetně odvětví územního plánování odděleně, a nikoli pouze plánů a programů připravovaných současně pro několik z těchto odvětví.

42 Jelikož jsou všechna dotčená odvětví velmi rozsáhlá, jakýkoli jiný výklad by měl za následek podstatné omezení působnosti uvedeného ustanovení, a tak ohrožení základního cíle směrnice 2001/42. Takový výklad by měl za následek, že by bylo možné, že by se na záměry velkého rozsahu tato směrnice nevztahovala, pokud by se týkaly pouze jediné hospodářské činnosti.

43 Dále je třeba konstatovat, že plány dotčené ve věci v původním řízení mohou spadat pod čl. 3 odst. 3 směrnice 2001/42, podle něhož plány, které stanoví využití menších oblastí na místní úrovni, vyžadují posouzení pouze tehdy, „stanoví-li členské státy, že mohou mít významný vliv na životní prostředí".

44 Členské státy podle čl. 3 odst. 5 směrnice 2001/42 určí, pokud jde o takové plány, jako jsou plány dotčené ve věci v původním řízení, a to buď přezkoumáním jednotlivých případů, nebo stanovením druhů plánů a programů, zda uvedené plány mohou mít

významný vliv na životní prostředí vyžadující posouzení podle této směrnice. Podle téhož ustanovení se mohou členské státy také rozhodnout kombinovat tyto dva způsoby přezkumu.

45 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že cílem mechanismů přezkumu plánů uvedených v čl. 3 odst. 5 směrnice 2001/42 je usnadnit stanovení plánů, které je třeba posoudit, neboť mohou mít významný vliv na životní prostředí.

46 Prostor pro uvážení, který členské státy mají na základě čl. 3 odst. 5 směrnice 2001/42 ke stanovení určitých druhů plánů, které mohou mít významný vliv na životní prostředí, má své meze v povinnosti uvedené v čl. 3 odst. 3 této směrnice vykládaném ve spojení s odstavcem 2 téhož článku, aby plány, které mohou mít významný vliv na životní prostředí, zejména z důvodu svých charakteristik, vlivů a oblastí, které by mohly být zasaženy, podléhaly posouzení takových vlivů na životní prostředí.

47 Členský stát, který by stanovil kritérium, jehož následkem by bylo, že by v praxi celá určitá kategorie plánů byla předem vyňata z posuzování vlivů na životní prostředí, by tak překročil prostor pro uvážení, který má na základě čl. 3 odst. 5 směrnice 2001/42 vykládaného ve spojení s odst. 2 a 3 téhož článku, ledaže by všechny vyloučené plány mohly být považovány na základě takových relevantních kritérií, jako jsou zejména jejich předmět, rozsah území, na které se vztahují či citlivost dotčených přírodních oblastí, za plány, které nemohou mít významný vliv na životní prostředí (pokud jde o prostor pro uvážení, který členským státům přiznává čl. 4 odst. 2 směrnice 85/337, viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 16. července 2009, Komise v. Irsko, C-427/07, Sb. rozh. s. I-6277, bod 42 a citovaná judikatura).

48 Tak tomu není v případě kritéria, podle něhož se dotčený dokument týkající se územního plánování vztahuje pouze k jedinému předmětu hospodářské činnosti. Takové kritérium kromě toho, že je v rozporu s čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2001/42, není ani způsobilé umožnit posouzení, zda má plán „významný vliv“ na životní prostředí, či nikoli.

49 Nepřesné znění bodu 3.4 rámce stanoveného nařízením č. 967 může ostatně vyvolat obtíže spočívající v jasném určení rozsahu kategorie plánů, které příslušné orgány mohou považovat za plány „vztahující se pouze k jedinému předmětu hospodářské činnosti“.

50 Je však nutno uvést, že účinkem takového vnitrostátního ustanovení, jako je bod 3.4, je to, že z posuzování vlivů na životní prostředí ve smyslu čl. 1 bodu 17 zákona o ochraně životního prostředí budou vyloučeny všechny plány, které se vztahují pouze k jedinému předmětu hospodářské činnosti, jako jsou komplexy pro vykrmování prasat uvedené v bodě 17 přílohy I směrnice 85/337, ačkoli nelze vyloučit případ, že z přezkumu plánů, na které se vztahuje takové ustanovení, může vyplynout významný vliv na životní prostředí.

51 Na základě globálního posouzení tedy není možné mít za to, že všechny plány vyloučené takovým vnitrostátním ustanovením, jako je bod 3.4 rámce stanoveného nařízením č. 967, nemohou mít významný vliv na životní prostředí.

52 Dále, i kdyby několik plánů spadalo pod takové ustanovení, aniž by měly významný vliv na životní prostředí, není možné bez globálního posouzení mít za to, že je tomu tak i v případě kumulativních účinků těchto plánů.

53 Konečně je nutno konstatovat, že takovými pravidly, jako jsou pravidla uvedená v bodě 3.4 rámce stanoveného nařízením č. 967, je nejenom dotčen cíl směrnice 2001/42 – a zejména její čl. 3 odst. 2, 3 a 5, jehož účelem je to, aby z posouzení vlivů

na životní prostředí nebyl vyňat žádný plán, který může mít významný vliv na životní prostředí – ale také tato pravidla nikterak nezaručují, že příslušné orgány zohlední kritéria stanovená v příloze II směrnice 2001/42, jak vyžaduje právě čl. 3 odst. 5 druhá věta této směrnice za účelem zajištění, aby se tato směrnice vztahovala na všechny plány, které mohou mít významný vliv na životní prostředí.

54 V důsledku toho je na první a druhou otázku třeba odpovědět tak, že čl. 3 odst. 5 směrnice 2001/42 vykládaný ve spojení s jejím čl. 3 odst. 3 musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která stanoví natolik obecným způsobem a bez přezkoumání jednotlivých případů, že se posouzení podle uvedené směrnice neprovede, jestliže se plány, které stanoví využití menších oblastí na místní úrovni, vztahují pouze k jedinému předmětu hospodářské činnosti.

Ke třetí až páté otázce

55 Podstatou těchto otázek předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda čl. 11 odst. 1 a 2 směrnice 2001/42 musí být vykládán v tom smyslu, že posouzení vlivů na životní prostředí provedené podle směrnice 85/337 zprošťuje povinnosti provést takové posouzení podle směrnice 2001/42.

56 Za účelem odpovědi na tuto otázku je třeba připomenout, že z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že při přípravě podrobných plánů zpochybněných ve věci v původním řízení nebylo provedeno žádné posouzení podle směrnice 2001/42.

57 Podle samotného znění čl. 11 odst. 1 směrnice 2001/42 nejsou posuzováním vlivů na životní prostředí prováděným podle této směrnice dotčeny požadavky směrnice 85/337.

58 Z toho vyplývá, že posouzení vlivů na životní prostředí podle směrnice 85/337 přistupuje, vyžadují-li to ustanovení této směrnice, k posouzení vlivů na životní prostředí provedenému podle směrnice 2001/42.

59 Stejně tak nejsou posuzováním vlivů na životní prostředí provedeným podle směrnice 85/337 dotčeny požadavky vlastní směrnici 2001/42 a na jeho základě nelze zprostit povinnosti provést posouzení vlivů na životní prostředí, které vyžaduje posledně uvedená směrnice za účelem vyhovění environmentálním aspektům, které jsou pro tuto směrnici specifické.

60 Vzhledem k tomu, že se posouzení provedená v souladu se směrnicemi 2001/42 a 85/337 liší v mnoha ohledech, je nezbytné použít požadavky obou těchto směrnic kumulativně.

61 V tomto ohledu je třeba uvést, že v případě, kdy dotyčný členský stát stanoví koordinovaný nebo společný postup, z čl. 11 odst. 2 směrnice 2001/42 vyplývá, že v rámci takového postupu je nezbytné ověřit, zda posuzování vlivů na životní prostředí bylo provedeno v souladu se všemi ustanoveními obsaženými v jednotlivých dotčených směrnicích.

62 Za těchto podmínek přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda posouzení, které bylo ve věci v původním řízení provedeno podle směrnice 85/337, lze považovat za výraz koordinovaného nebo společného postupu a zda tento postup již pokrývá

všechny požadavky směrnice 2001/42. Pokud by se ukázalo, že tomu tak je, nebyla by již dána povinnost provést nové posouzení podle posledně uvedené směrnice.

63 S ohledem na tyto úvahy je tedy na třetí až pátou otázku třeba odpovědět tak, že čl. 11 odst. 1 a 2 směrnice 2001/42 musí být vykládán v tom smyslu, že posouzení vlivů na životní prostředí provedené podle směrnice 85/337 nezprošťuje povinnosti provést takové posouzení podle směrnice 2001/42. Přísluší však předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda posouzení, které bylo provedeno podle směrnice 85/337, lze považovat za výraz koordinovaného nebo společného postupu a zda tento postup již pokrývá všechny požadavky směrnice 2001/42. Pokud by se ukázalo, že tomu tak je, nebyla by již dána povinnost provést nové posouzení podle posledně uvedené směrnice.

K šesté otázce

64 Podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda je třeba čl. 11 odst. 2 směrnice 2001/42 vykládat v tom smyslu, že zavazuje členské státy, aby ve svých vnitrostátních právních řádech stanovily koordinované nebo společné postupy, které splňují požadavky směrnic 2001/42 a 85/337.

65 Ze samotného znění čl. 11 odst. 2 směrnice 2001/42, jakož i z jejího devatenáctého bodu odůvodnění vyplývá, že členské státy nejsou nikterak povinny stanovit koordinované nebo společné postupy, pokud jde o plány a programy, pro které povinnost provést posouzení vlivů na životní prostředí vyplývá ze směrnice 2001/42 a současně z jiných směrnic.

66 V důsledku toho je na šestou otázku třeba odpovědět tak, že čl. 11 odst. 2 směrnice 2001/42 musí být vykládán v tom smyslu, že nezavazuje členské státy, aby ve svých vnitrostátních právních řádech stanovily koordinované nebo společné postupy, které splňují požadavky směrnic 2001/42 a 85/337.

K nákladům řízení

67 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) Článek 3 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES ze dne 27. června 2001 o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí vykládaný ve spojení s jejím čl. 3 odst. 3 musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která stanoví natolik obecným způsobem a bez přezkoumání jednotlivých případů, že se posouzení podle uvedené směrnice neprovede, jestliže se plány, které stanoví využití menších oblastí na místní úrovni, vztahují pouze k jedinému předmětu hospodářské činnosti.

2) Článek 11 odst. 1 a 2 směrnice 2001/42 musí být vykládán v tom smyslu, že posouzení vlivů na životní prostředí provedené podle směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. června 1985 o posuzování vlivů některých veřejných

a soukromých záměrů na životní prostředí, ve znění směrnice Rady 97/11/ES ze dne 3. března 1997, nezprošťuje povinnosti provést takové posouzení podle směrnice 2001/42. Přísluší však předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda posouzení, které bylo provedeno podle směrnice 85/337 ve znění pozdějších předpisů, lze považovat za výraz koordinovaného nebo společného postupu a zda tento postup již pokrývá všechny požadavky směrnice 2001/42. Pokud by se ukázalo, že tomu tak je, nebyla by již dána povinnost provést nové posouzení podle posledně uvedené směrnice.

3) Článek 11 odst. 2 směrnice 2001/42 musí být vykládán v tom smyslu, že nezavazuje členské státy, aby ve svých vnitrostátních právních řádech stanovily koordinované nebo společné postupy, které splňují požadavky směrnice 2001/42 a směrnice 85/337 ve znění pozdějších předpisů.

Podpisy.